Ч. 23 Субота 30 січня (11 лютого) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справа скликаня соймів кравевих. — Бонапартисти рушають ся. — Ухвала Альбанців в Іпеку. — Війна на Филипинах.)

Після „Politik" мала вчера відбути ся рада міністрів, на котрій порішено справу скликаня соймів краєвих. Зачувати, що правительство постановило скликати сойми в двох серияx а то одні ще сего місяця, а другі аж в марті. — Перша ґрупа соймів, до котрої належить також і галицкий сойм, має бути після Fremdenblatt-у скликана вже около 20 с. м. а друга ґрупа, до котрої знов належить ческий сойм, мала би бути скликана аж в марті. Після иншої чутки сойм ческий мав би бути скликаний ще сего місяця.

Ситуация на Угорщині все ще не поправила ся. З Будапешту доносять, що опозиция відмовила бар. Банфі'ому ухваленя індемнізациї. Справа ревізиї реґуляміну палати послів стрічає також трудности. Мимо того виглиди мира у внутрішній політиці, — як кажуть — ще не представляють ся зовсім некористно.

Внутрішний заколот у Франциї, який триває вже від кількох літ, додає відваги всїляким претендентам до французского престола і робить їм надію, що їх бажаня сповнять ся. Та надія одушевляє тепер Бонапартистів, котрі від якогось часу стали знов сильнїйше рушати ся і аґітувати у Франциї зпоза границї. Після наспівших з Брукселї до Парижа вістий, котрі в кругах дипломатичних живо коментують, дїяльність комітетів бонапартистичних збільшила ся значно. Сконстатовано, що минувшого тиждня з'їздили ся часто проводирі тої партиї в Брукселї. Перед кількома днями перебував в Парижи один з визначнїйших бельґійских аристократів, котрого відносини родинні вяжуть також з високо поставленими кругами в Австриї. Отже той аристократ розповідав, що Бонапартисти суть тої гадки, що тепер вже настала догідна пора для їх акциї. — З иншої сторони зачувати, що головну доси перешкоду в дїяльности партиї — брак гроший — вже усунено. В послїдних тижнях зложено на цїли аґітациї 20 мілїонів франків. В першім рядї підписали значні суми кн. Роланд Бонапарте і єго шурин, звістний посесор дому гри в Монако Блянк. Крім сего закупив сей послїдний дві париські ґазети, котрі мають ширити бонапартистичну аґітацию.

В Іпеку відбули ся збори проводирів Альбанців, на котрих ухвалено, що на случай, наколи би в Македониї вибухли розрухи, они поставлять 17.000 до 20.000 людий під альбаньскими комавдантами, а коли би мала вибухнути і війна, то поставлять загальне ополчєнє в силї 200.000 людий. Предсїдатель тих зборів, Мула Цека, подав до відомости, що на случай війни буде зброя до трох днів доставлена в Пристинї, Митровици, Ферисовичу і Бучитері. Проводирі альбаньскі мали також — як доносять тепер з Дубровника — ухвалити оголосити релїґійну війну против Болгар в Македониї.

Бюро Райтера доносить, що Аґінальдо виповів офіцияльно війну Американцям. У Вашінґтонї суть того погляду, що похід против Таґалїв буде тепер вести ся з цїлою силою і що заким на островах буде заведений мир, треба насамперед змусити повстанців, щоби они зложили оружє. Ґен. Отіс і адмірал Дюї виступлять безпроволочно против повстанців, щоби дати їм зібрати всї свої сили. Американцї мають безпроволочно заняти Ільоїльо а ґен. Отіс рушить в похід до Мальольо, щоби там або зловити або розігнати филипиньске правительство. — В послїднїй битві з Таґалями стратили Американци — як о тім доносить ґен. Отіс до Вашінґтону — всего лиш 250 людий; 500 погибших Таґалїв самі Американцї поховали.Ві второк по незначній стичцї з Таґалями взяли Американцї віддалену на шість миль від Манїлї стацию помпову, звідки до міста спроваджувано воду. Повстанцї знищили машини і направа потягне ся може який тиждень або й два.

З Руского Тов. педаґоґічного

(Справоздане головного виділу за час від 6 марта до 31 грудня 1898).

(Конець).

Виділ старав ся також після можности подавати учителям і нашій молодїжи відповідну поживу духову. В тім напрямі зробив він більше, нїж засоби матерпяльні єму на се позваляли. Виділ видавав орґан товариства, двотижневник „Учитель" і ілюстроване письмо для дїтий і молодїжи „Дзвінок". Редакцию „Дзвінка" веде від кількох лїт безінтересовно проф. В. Білецкий. По мисли члена виділу проф. Мостовича, котрий жадав, щоби видавати книжки патріотичного змісту, ухвалено розписати конкурс до 30. вересня 1898 на написане книжки на память 100-лїтного відродженя лїтературного і національного. Рішено також видава-

---

10)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З німецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

6.

До тиждня переконали ся Гуґо і Лямберт, що робота їх досить легка, руки їм стали тверді, плечі і ноги вже не боліли від того, що они мусїли хилити ся та двигати тертицї. На складї дерева зробили порядок, тертицї всїлякої грубости і довготи поскладали окремо а так само й бальки. Їх робота стала тепер ріжнороднїйша; з возів треба було зараз, скоро лиш приїхали, скидати, а матерпял зносити на місце. Відтак мусїли все, що продавало ся, записувати до книги і закупникам вишукувати бальки і тертицї.

То все приносило ріжнородність в роботї; они познакомили ся також з многими людьми з міста та з селянами з сусїдства. Але в три місяцї по їх приїздї Лямбертови вже надоїла була робота, а Гуґо то добачив.

— Та не скажу, щоби менї вже надоїла робота — відповів Лямберт, коли Гуґо на то натякнув — але я не маю вже спокою.

— Та я би не хотїв, мій любий Лямберте, щоби ти задля мене був звязаний. Стало ся добре, що ми бодай на початок могли бути разом; але тепер нам тут вже не новина і кождий може іти своєю дорогою.

— Я таки зроблю так, як собі постановив, і вступлю до якогось полку — сказав Лямберт. — Найлїпше буде, коли піду до войскової стациї у фортї Мек Каєт. Куплю собі коня за кілька долярів, та поїду вздовж ріки Кольорадо від одного хутора до другого, аж доїду до форту. В полку буде менї лїпше подобати ся. Кажуть, що Індияни знов бунтують ся, а тоди буде трохи розривки, якої тут для мене нема. Але я би не хотїв тебе покидати, Гуґо, сего одного менї жаль.

— Ти задля мене не задержуй ся! — відповів Гуґо. — Менї прийде ся тяжко з тобою розставати ся, але то мусить раз бути, скорше чи пізнїйше, а менї здає ся, що і я не довго тут побуду, скоро ти підеш.

На другий день сказав Лямберт Павзонови, що з кінцем тиждня піде собі дальше в сьвіт.

— Жаль менї того — відповів Павзон — але я то знав наперед, що так буде. Отсе тут і найгірше, що нїхто тут не хоче довго побути. Ну, я не хочу Вас гнати; Ви побули довше, як богато инших. А Ви також підете? — спитав він Гуґа.

— Ще не зараз — відповів Гуґо — але аж за два тижднї. Бо то, бачите, тут не можна нїчого научити ся.

— Правду кажете. А може схочете піти на якийсь час до тартаку? То вже инша робота і там зможете чогось научити ся. Одному з робітників потовкло там в суботу руку і він через довший час не буде міг робити. Коли хочете, то можете там піти.

Гуґо пристав на то. Без Лямберта було би тут єму дуже сумно, а так мав він надію, що при новій роботї і на новім місци скорше сам увикне.

З кінцем тиждня вибрав ся Лямберт в свою далеку дорогу до форту Каєт, а в понедїлок опісля поїхав Гуґо до тартаку на возї, що в суботу по полудни привіз був звідтам бальки. Павзон сказав єму, що він вже поговорив о тім з управителем тартаку.

Жите в тартаку сподобалось було Гуґови зовсім добре. Чистий гірский воздух додавав єму сили; з кождим днем приходило ся єму лекше давати собі раду з тяжкими тертицями. Робітники були, взагалі взявши, зовсім добрі люди, а Гуґо слухав цікаво їх оповідань по роботї. Дивна річ, чого они не перебули. Два з них копали золото в Калїфорниї, один був візником на дорозї до Санта Фе; якийсь другий, що називав ся Біль Райс, був давнїйше моряком і в Ґальвестонї утїк зі свого корабля, служив три роки при кавалериї на Заходї, а відтак пішов до Мехіко, служив там за парубка коло коний; відтак вернув до Ґальвестону, був через кілька місяцїв за парубка у якогось фермера і наконець по всїляких пригодах зайшов до Кінней, коли там були всего лиш чотири доми.

ти ілюстровані байки, а зібране материялу поручено Вп. п. Паньковскому. Виділ розібрав між себе до перегляду і осуду книжочки „Ілюстрованої сказочної бібліотеки Павленкова“. До комісиї видавання казок вибрано Вп. панів: Паньковского (головним референтом), др. Пачовского і Петришина. По уступленю з виділу папа Петришина вибрано до тої комісиї на его місце проф. Білецкого. Видано: „Народні сказки“ і „Казки Андерсена, часть І“. Рішено видати: „Робінзона“ і „Дон Кішота“. Розписано поновний конкурс на працю про „Історию руского шкільництва“ по конець грудня 1899, з нагородою 400 корон. Виділ відносив ся також до краєвої Ради шкільної о запомогу на видане творів Шевченка для молодїжи. Доси видало товариство взагалї над 50 книжочок. Школї ім. Шашкевича і рускій школї вправ ухвалено дати при купнї книжок на нагороду 20 процент опусту.

Виділ краєвий дав „Інститутови сьв. О. Николая у Львові“ 200 зр., на „Учителя“ 500 зр. а на „Дзвінок“ 200 зр.

Відпустку одержав від 26 падолиста секретар проф. Мостович, а на его місце вибрано секретарем п. Танчаковского. На місце уступивших членів виділу Вп. Панів: Мостовича і Петришина, покликано до виділу Вп. Пані: Ольгу Барвіньску і Теофілю Огоновску. Відповідною заявою письменною виділ прилучив ся до акциї ческих товариств учительских в Празї в справі поліпшеня долї учителїв народних.

Виділ ухвалив в день ювилею Єго Величества Цїсаря вислати депутацию з желанями до Намістника. В склад тої депутациї увійшли Вп. Панове: Харкевич, Іл. Огоновский і Танчаковский. Виділ одержав потім письмо, що ту дословно поміщуєсь: „Президия ц. к. Намістництва. — Єго ціс. і кор. Апостольске Величество зволив найласкавійше припоручити, щоби Поважаному Зарядови Товариства виражено Найвисшу подяку за вирази голду, зложені в день Найвисшого 50-лїтного ювилею. О тім маю честь завідомити Поважаний Заряд Товариства в наслідок рескрипту Є. Е. Пана Президента Міністрів з дня 20 грудня 1898 ч. 1625. Львів, дня 11 січня 1899. Пініньский“.

О скілько виділ а взглядно се одно з найпотрібнїйших товариств на Руси, — однак на жаль за мало нашою суспільностию піддержуване — сповнило свою задачу, зволять члени товариства і всї люди доброї волї, що розуміють вагу народного вихованя, ласкаво осудити.

В склад комітету, що з поручення виділу управляв Інститутом під покровом сьв. О. Николая, входили: дир. Едв. Харкевич яко голова, др. Мих. Пачовский проф. рускої ґімназиї, о. Д. Дорожиньский катихит рускої ґімназиї, адвокат др. Стефан Федак, лїкар др. Антін Хомин і Кость Паньковский яко члени. Сей послїдний був заразом настоятелем Інституту. Помочию при науцї занимались інструктори поодиноких кляс. Се лїпші ученики, котрі в Інститутї остають або за малою доплатою або безплатно. Принятих було з IV. кляси народної 2, з І. кляси ґімн. 8, з II. кляси 7, з III. кляси 3, з IV. кляси 12, з V. кляси 6, з VII. кляси 6. Академик 1. З того було сьвященичих дїтий 25, учительских 5, селяньских 8, урядничих 8, а сиріт 6. Результат загальної клясифікациї слїдуючий: клясу з відзначенем дістало 4 учеників, клясу другу 2, поправку 4, инші клясу першу. Приходу було 9.732·57 зр., розходу 9.769·28 зр. недобору було 36·63 зр. Стан маєтку Інституту представляє суму 2.000 зр.

Танчаковский Йосиф, секретар.

Новинки.

Львів дня 10-го лютого 1899.

— Затверджене вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір Станислава Павликовского, властителя Бережниці королївскої на презеса, а о. Іл. Гошовского, гр. кат. пароха в Журавиї на заступника презеса ради повітової в Жидачеві.

— Іменованя. Президия п. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала податковими ад'юнктами в XI. кл. ранґи: Стан. Беляка, Кар. Ціхановича, Мих. Коржиньского, Оск. Гартмана, Ад. Ертеля, Л. Химичевского, Андр. Ґресевиса, Ром. Гаєвского, Людв. Громадиньского, Каз. Манастирского. Ром. Вуйцика, Ів. Фідика, Генр. Кпоца, Сев. Цунберґа, Ем. Адлера, Мих. Кубійовича, Стеф. Товарницкого, Ант. Вінера, М. Юркова, Павла Данця, Ст. Данека, Генр. Яворского, Юл. Авдиковича, Мик. Торского, Йос. Гуменюка, Руд. Біґнера, Йос. Деца, Ів. Лїшку, Мих. Глицака, Фр. Новака, Володисл. Єрбана, Лаз. Вальтуха, Брон. Маслянкевича, Б. Шпідлера, Ал. Колянковского. Меч. Ходаковского, І. Зиґмунтовича, Ферд. Секериньского, Вас. Корбу, Жигм. Трусевича, Володисл. Вальковского, Яросл. Сїнгалевича, Теод. Опришка, Йос. Стилиньского, Мар. Бавду, Меч. Панцевича, Стан. Сьвойтпицкого, Густ. Лонкевича, І. Ґарґулю, Клим. Левицкого, Меч. Лекчиньского, Ів. Єпкота, Вал. Піотровского, Руд. Ґецлика, Кар. Вечерку, Тад. Росдорфера, Фаб. Штавра, Жигм. Куцяру, Йос. Нїмчевского, Берн. Ціммермана. Меч. Блїя, Руд. Покорного, Едв. Маховича, Йос. Айтельберґа, Йос. Зіґля, Мар. Маркевича, Ад. Каміньского, Володисл. Висьньовского, Ів. Шміда, Норб. Пшиборовского, Алекс. Смольницкого і Болесл Ґельба.

— Перенесеня. П. Міністер судівництва перенїс нотаря Ем. Шолгиню з Луки до Скалата.

— Заходом тов. „Коломийского Бояна“ відбудуть ся в Коломиї у вівторок дня 21 лютого н. ст. с. р. в сали маґістратскій Вечерницї з танцями, переплїтані хорами мужескими і мішаними. Отсим запрошує виділ тов. „Коломийский Боян“ всїх охочих весело забавити ся та почути нові продукциї нашого товариства на тоті вечерницї. Вступ від особи 50 кр., початок о годинї $8^1/_2$ вечером. Стрій візитовий. — *Від Виділу.*

— Перша лекция язика руского і лїтератури на безплатнім курсї з характером приватнодомашним при рускій школї виділовій при улици Вірменьскій ч. 2, II. поверх відбуде ся 16 н. ст. лютого 1899 о третій годинї по полудни. Відбуде ся пробний іспит і поділ на відділи. Ученицї зволять принести з собою папір, оловець а взглядно і книжку, коли з якої учились. — *Від Виділу руского Тов. педаґоґ. у Львові.*

— Видуманий напад. Недавно розійшла ся була із Сторожинця на Буковинї вістка, — подана і в нашій часописи перед кількома днями — що там у білий день напав якийсь драбуга на касу „Spar- und Vorschuss-Verein“, ударив касиера Штерна в бік ножем так сильно, що той зімлїв, і обікрав касу. Однак люди в Сторожинци кивали на се головами і говорили, що цїлий той напад мусить бути видумкою самого пана касиера. Він лиш удав, що нїби зімлїв. Лїкарі орекли, що від малої ранки а властиво задрасненя в боцї не міг зімлїти, а також не знайшли слїду тяжкого удару в голову. З тої причини заряджено слїдство, але що доказів вини касиера не було, то не арештовано его. Аж дня 3 с. м. знайдено в льокали того товариства в печи сцизорик, котрим Штерн мав бути скалїчений і зараз того дня увязнено пана касиера. Штерн есть братанком бучацкого бурмістра і недавно прибув звідтам до Сторожинця. В касї хибує, кажуть, вісїмсот і кільканацять зр.

— Готелева история. Готель „віденьский“ при ул. Різницкій у Львові мало кому знаний. Ніч з 24 на 25 падолиста тамтого року провів в нїм гр. Р. Мусїв мабуть дуже твердо спати, коли не чув, як до его комнати закрав ся готелевий слуга Іван Стефанюк і сиратав пуларес, очевидно власність графа, з квотою 510 зр. Украдені

Ще инший з тих людий був також кавбоєм, але лиш короткий час.

— Я був ним всего лиш тиждень — розповідав він — і вже було менї досить того. Падати який двайцять разів на день з коня, а відтак ще щоби другі мене били — то менї не сподобало ся. Два рази мали ми також і бійку з Індиянами. Того я не боляв ся, бо тоті кавбої можуть чоловіка на смерть перепудити. Аж страх, що они не виробляють зі своїми револьверами. Чотири чи пять разів стало ся менї таке — я сиджу собі спокійно і курю люльку — пуф! гукнув револьвер, а моя люлька пішла в дрібні кусні. Тогди сьміяли ся всї як шалені, а я проклинаючи їх пішов собі дальше. Иноді, коли ми так спокійно сидимо собі коло ватри, приходить котромусь до голови пограти ся трохи головнею. Кількох других робить то й собі за ним, а відтак зачинають головнї лїтати на всї боки; я й нинї не можу того поняти, що нікому з них не стало ся нїякe нещастє. Я видержав тиждень, але відтак став такий роздразнений, що ловив зараз якого чоловіка за боже пошите, скоро він лиш рушив ся. Длятого уважав я за найлїпше пошукати собі иншої роботи.

— Менї здає ся, що Ви й добре зробили — відозвав ся на то Райс. — Хто хоче стати кавбоєм, мусить уміти дуже добре їздити верхом, закидати лясcо і в одній хвили добувати револьвер з кишенї.

На другий день казав Ґуґо візникови привезти собі з міста шнур, такий, якого кавбої уживають на лясcо.

— То добрий — сказав Біль Райс, коли єму придивив ся. — Кавбої і Мехіканцї уживають иноді лясса; але они роблять собі єго самі з ремінців різаних з сирої шкіри, котрі мастять доти, доки аж они не станут зовсїм гладкі. Оттака й повинна бути довгота, 40 стіп; декотрі мають і 50 стіп, а я знав Мехіканців, що кидали знаменито ляссом, довгим навіть на 60 стіп. Але то есть виїмка, лясcо повинно бути на 40 стіп довге. На однім кінци робить ся ключка і через ню перетягає ся другий конець. Коли кинете шнуром, то зашморок буде на три або чотири стопи широкий. Чим лїпше хто кидає, тим менший може бути зашморок і тим лїпше, бо тогди він стягне ся борше, як кінь або бик може того сподївати ся. Видите он той пеньок, високий на дві стопи понад землю? Зробіть же собі такий зашморок, а відтак звинїть цїлий шнур та возьміть в руку, станьте собі на 20 стіп далеко і киньте зашморком на той пеньок.

Що вечера виходив Ґуґо по вечери на двір та учив ся кидати ляссом, а за 20 днів міг вже на 30 стіп здалека закинути ключку на пеньок. Він послухав ради Райса також і що до револьвера. Купив собі такий черес, як єго носять кавбої, і призвичаював ся носити в нїм свій револьвер, але непабитий. Нараз, коли не мав що робити, вправляв ся в тім, щоби єго добувати як найскорше з череса, зміряти ся ним і нїби стріляти. То все була проста річ і він побачив, що чим більше виробляв ся, тим менше на то все потребував часу. Він учив ся того й давнїйше, але тепер видів, що від того може зависїти єго житє, отже уживав всего вільного часу, щоби добре вправити ся. Під конець лїта кидав вже ляссом так знаменито, і добував револьвер з такою певностию, що Біль Райс аж не міг тому надивувати ся.

Минуло лїто і люди стали вибирати ся на зиму до Кінней. Ґуґо не рад був з того, що робота в тартаку кінчила ся. Він постановив собі побути там аж до самого кінця і не пожалував того. Від того часу, коли втік був з Нїмеччини, набрав сили і научив ся неодного.

Коли вернули до Кінней, постановив він оглянути ся за яким конем, причім Біль Райс був єму дуже помічним.

— Будьте осторожні при купнї коня! — казав він єму. Уважайте за річ певну, що кождий кінь, котрого тут продають, то крадений. Можете мати великий клопіт, коли случайно прийдете в сторони, де того коня знають. Коли будете купувати коня, то добивайте торгу при шерифі, заплатїть цїну в єго присутности і кажіть виставити собі на то грамоту купна; то коштує всего лиш один або два доляри. Не пожалуєте гроший і не викинете їх надармо.

В готели сказав Ґуґо господареви, що хоче купити коня, і одного вечера дали єму знати, що якихсь двох людий продає знаменитого коня. — Біль Райс сидів в шинку, коли Ґуґо увійшов.

— Я зайшов сюди, щоби подивити ся за Вами, Ґуґо, бо довідав ся, що перед годиною двох людий привело коня. Будьте осторожні при купнї!

Ґуґо пригадав собі то, що єму Біль Райс радив. Кінь сподобав ся єму. Закликали шерифа і добили торгу. Шериф приніс остемпльований папір і виставив на нїм сьвідоцтво, що Ґуґо Морштедт в єго присутности купив коня і заплатив за него, а відтак прибив ще і свою печатку.

— То знаменитий кінь — сказав шериф — і не здає ся менї, що тоті люди не продали би

грошї Стефанюк сховав у свого приятеля Василя Станасюка. Полиция звернула відразу підозріне на Стефанюка і приперла его так до стїни, що той признав до вини цїлком і сказав, де подїв грошї. Готівка перейшла назад до рук утїшеного ґрафа, а Стефанюка та Станасюка поставлено онегди перед суд присяжних. Судиї потвердили питане щодо крадежи, довершеної Стефанюком, в наслїдок чого трибунал засудив его на 15 місяцїв тяжкої вязницї, а Станасюка увільнено від вини.

— **До північного бігуна** вибирає ся з початком марця сего року кн. Абруцців, 26-лїтний сестрінець італїяньского короля. Виправа піде через Християнїю до Шпіцберґа, лїто проведе кн. Абруцців на землі Франц Йосифа. В серпни 1900 року має він надію дістати ся до північного бігуна, а повернути за три, чотири роки. Нанзен предложив князеви, що готов ему товаришити на своїм „Фрамі", але князь не знає, чи на се згодитись. Не має великої охоти дїлити ся славою з Нанзеном, котрий вже і так має голосне імя.

— **Почтовий голуб.** П. Зеневич, властитель дібр Дашави (почта Ґельзендорф) доносить, що в его посїлости зловлено дня 4-го с. м. почтового голуба, котрий на правій нїжцї має на металевій обручцї виґравірований знак V. 54. 207 а на лївій 558.

— **Ц. к. Дирекция почт** оповіщує: На основі постанов з'їзду всесьвітного Союза почтового в Вашінґтонї увійшли в житє з днем 1 сїчня с. р. між иншими слїдуючі зміни основні: При листах вартістних і пуделках вартістних відповідає ся без побираня осібних належитостий за vis major тілько в обороті із Швециєю і Росиєю. Листи вартістні і пуделка вартістні до Чілї можна обтяжити посїплатою до 500 зр. Не вільно посилати пуделок вартістних до Франциї з застереженем оплати цїлової через надавця (franc de droits). — До Португалїї можна п силати перекази грошеві також телеґрафічно. — Ті і иншї зміни виказані наглядно в тарифі листовій виданій накладом і під редакциєю ц. к. Міністерства торговлї у Відни. Тарифу тую можна набути за цїну 30 кр. в урядї почтовім, відділ ґазетовий у Відни і в відділї для продажи ц. к. надворної і державної друкарнї у Відни.

Штука, наука і література.

— **„Літературно наукового Вістника"**, річник II. книжка перша, за місяць сїчень 1899, містить в собі: *В пленері.* Вірш і проза Івана Франка. I. Мамо природо! — II. Щука. (Гарний поетичний образок в прозї, з жита рибацкого). — III. Odi profanum vulgus (Поетичний образок з дуже прозаічного житя, котрому не потреба критики; найлїпше прочитати его). — *Поети.* Фантазия Ольги Кобилянської. — *Гірські думи* (I—XX), поезиї Осипа Маковея. (Дуже гарні поезиї, варто прочитати. Дивна, може й неконечне дивна річ: два у нас нинї найперші поети, хоч і як ріжні від себе, настроїлись якось дуже до себе в першій книжцї Вістника — розчарованем. Мусимо однакож спротивити ся словам поета, коли він в однім місци каже, що

„Споконвіка чорт журив ся"

і дав....... „недотепним тужну ліру"....... але годимо ся на то, що дав „проворним бука в руку". Повно глубокого чувства і правди єсть також поезийка: „Хрест". — *Задля родини.* Оповіданє Серґія Єфремова. — *Зернятка* (I—X) поезиї Бориса Грінченка. *Така собі проста муха.* Новеля Кнута Гамсуна. — *З дрібних оповідань Чехова:* I. Сьвідомий переступник. II. Твір штуки. III. Плитанина. IV. Вість. V. Журба. VI. Дома. VII. Іваськo.— *З поезий Ади Неґрі.* — Часть наукова містить в собі: *Шекспірів Юлий Цезар.* Студия Юрия Брандеса. Переклав з нїмецкого Ів. Франко.— *Ольга Кобилянська.* — Літературно-критична студия Осипа Маковея. — *Враженя з Угорскої Руси.* Івана Петрушевича. (Авторови за его „Враженя" треба бути вдячним. Він ставить нам обєктивно і холоднокровно, а о скілько то можливе, і вірно перед очи образ Угорскої Руси. Може й не диво, бо він, хоч і свій, дивив ся на угорску Русь все-таки чужими очима. Коби то так хтось подивив ся і на Галицку Русь, та написав свої враженя, може би нам тогди не одно показало ся в иншім сьвітлї, не таким, як ми то видимо. П. Петрушевич уміє дивити ся критичним оком, добре спостерігати і підхоплювати живі струни житя і природи). — *Хроніка і Бібліоґрафія.* — Отсе зміст першої книги Літературно-наукового Вістника. Видавництво се стає вповні на рівни з подібними видавництвами за границею. — (*К. К.*)

— **„Дзвінка" ч. 3** з дня 5 лютого містить: Початок повістки „Самбо, малий Африканець"; — продовженє фантазиї „Різдвяної ночи"; — дальшу часть картин з житя дїтий „Малі герої" Віри Лебедової; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком" (про Климковича, Заревича, Шашкевича і Зґарского) і стишок К. Ухача-Охоровича „До друга".

его за ту цїну, як би они его не украли. Сховайтеж добре сей папір, він може Вам дуже придати ся.

7.

Біль Райс проявляв що раз більше щирої прихильности для Гуґа, бо мимо волї признавав его висше образованє і поважав его. Гуґо зі своєї сторони відплачував ся також прихильностию тому чоловікови, котрий сподобав ся ему задля того, що він був спокійний, не накидував ся ему своєю особою, а котрого досьвід і холоднокровність він умів цїнити. Гуґо постановив був собі піти через Скалисті гори на Захід, щоби пізнати там житє Індиян та копальників золота. Біль Райс прилучив ся безусловно до него. Гуґо купив був ще й другого коня для Біля Райса, і при сїй нагоди довідали ся они, що великий ряд возів має відходити з Декатур до Санта Фе. Они вибрали ся зараз в дорогу до Декатур. Але там довідали ся, що той похід відійшов вже два днї тому назад. Они побули ще кілька днїв в Декатур, щоби купити коня до пакунків і потрібні запаси на дорогу а відтак вибрали ся в подорож. За два днї здогонили каравану, котра складала ся із сорок возів.

— Ми їдемо до Санта Фе — сказав Біль Райс до проводиря каравани. — Ми добрі стрільці і мисливі та хочемо прилучити ся до вас. Будемо Вам доставляти дичини, коли Ви нам за то будете давати иншої поживи.

— Добре — сказав на то той чоловік, котрий рад був з того, що его збройна сила збільшить ся. — Кажуть, що Індияни вибрали ся в воєнний похід.

— Та й ми то чули — сказав Біль Райс — але они нас не зачіплять, скоро будемо держати ся разом. Ви маєте сорок возів, а рахувати до кождого воза по двох людий, вісімдесять мужа.

— Так і єсть — потвердив тамтой. — Всего на всего маємо майже сто людий, а кождий, розуміє ся, має рушницю.

Подорож тягнула ся шість недїль; Гуґо і Райс доносили майже що дня сьвіжої дичини до табору; але вози були досить великі і тяжкі, до декотрих було запряжених по шість мулів або волів і посували ся лиш поволи по глубоких пісках.

— Я волїв би вже хоч би й з Індиянами бити ся, — сказав Гуґо одного дня до Райса, — як ще довше таку далеку відбувати подорож. Спека страшенна, а води на богато миль доокола годі знайти.

— Ми вже недалеко ріки Пеко; — там єсть досить води; менї здає ся, що зьвірята вже єї вітрять. Найгіршу часть подорожи ми вже перебули, а скоро лиш доїдемо до міста Ель Пазо над рікою Ріо Ґранде, то поїдемо вздовж неї аж до Санта Фе.

По полудни ставала піскувата дорога що раз твердша а зьвірята прискоряли кроки, підчас коли звисаючі їм язики і кровю забіглі очи давали найлїпший доказ, що они терпіли. На годину перед заходом сонця побачили они ріку перед собою, котру мужчини повитали голосними окликами. Зьвірята повипрягувано і они цїлим стадом побігли до ріки, де позазалили глубоко і пили хапчиво. Тут спочивали два днї а відтак вибрали ся в дальшу дорогу.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 лютого. Ґр. Тун був вчера в полудне на окремій авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря, а по полудни відбула ся рада кабінетова під проводом ґр. Туна.

Лїнц 10. лютого. Помер тут посол до Ради державної Добльгамер, з католицкої партиї людової.

Париж 10 лютого. Чотирнайцять послів вислали відозву до правительства з жаданем, щоби засада справедливости була удержана висше понад всяку напасть. Палаті карній трибуналу касацийного не треба відбирати права укінченя слїдства. Внесений правительством проект закона стане ся лиш причиною незгоди. і він не в силї завести однодушности в хвили, коли потреба сполученя всїх републиканів против коалициї клерикалів, реакциї і цезарийскої демаґоґії.

Білград 10 лютого. Архікн. Леопольд Сальватор зложив вчера візиту королеви Александрови а відтак приймав короля у себе.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Тягнене невідклично дня 18. марта 1899.

1. Головна виграна **100.000 корон**
2. Головна виграна **25.000 корон**
3. Головна виграна **10.000 корон**

готівкою з 20% на податок.

ВІДЕНЬСКІ ЛЬОСИ по 50 кр.

поручають: Кіц & Штоф, М. Йонаш, М. Клярфельд, Корман & Файгенбавм, Самуелї & Ляндав, Авг. Шеленберґ і сини, Сокаль & Лїлїен, Ґустав Макс. 5

„TRIPLEX" патентовані машини до шитя Вертгайма суть в уживаню цїсарского Дому.

Високо-раменна машина ножна **35 зр. 50 кр.** **Цїни знижені.**

WERTHEIMA машини до шитя

загально признана, знаменита, без гамору шиюча машина для домашного ужитку і промислу. 1

30 днїв проби 5-лїтна письменна ґваранция.

Кожда машина, котра би в часї проби не показала ся знаменитою, принимає ся на мій кошт назад.

Продаж без посередництва аґентів, тому цїна низша о половину за найлїпші вироби.

Найновійшої системи патентовані

„Triplex" Wertheima машини
Versandthaus Nähmaschinen
STRAUSS
Wien, IV. Margarethenstrasse 12 fd.
Прошу жадати цїнники і проби шитя.

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского **Борівна**, насїнє сьвіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна треває кілька лїт. **Один корець** разом з мішком коштує **3 зр.** а. в., при закупнї нараз **10 корцїв** додає ся два корцї безплатно; на вагу **100 клґр. 20 злр.** Замовленя доверпує **Й. БУЛЬСЄВИЧ в Бохни.** 6

У ТРОЧИНЬСКОГО

Пасаж Гавсмана

Фунт	тїсточок до чаю	60	кр.
„	кармельків . .	40	„
„	помадок . . .	60	„
„	чоколядок . .	1	зр.

Власний виріб. 2

НАУКУ КРОЮ

і шитя убрань дамских

систематично проваджену, подають в рядї статій **„MODY PARYSKIE"** найдешевше і найгарнїйше ілюстроване письмо для жінок.

Кожда з пань запізнавши ся з тими статями, буде могла без помочи кравчинї зробити для себе відповідну туалету.

„MODY PARYSKIE" коштують квартально лиш **1** злр., піврічно **2** злр., річно **4** злр., а пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї **„Mód Paryskich"** у Львові ул. Личаківска ч. 27.

„TYGODNIK ILLUSTROWANY"

розпочинає з 1899-им роком 10-ий рік істнованя і буде виходити дальше в значно збільшених розмірах так в части лїтератскій як і іллюстрацийній.

Почавши від 1-го сїчня 1899 року зістане розширений безплатний додаток повістевий „Tygodnika", крім того **кождий пренумерант „Tygodnika"** окрім самого письма і дотеперішного додатку повістевого долучаного в аркушах — одержить

без нїякої доплати

анї за книжки анї за пересилку тих книжок

ЯКО ПРЕМІЮ

12 томів творів Сєнкевича (річно)

(один том що місяця).

Твори Сєнкевича вийдуть в новім стараннім виданю **виключно для пренумерантів** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть **всї повісти, новелї і листи з подорожий,** коротко сказавши, цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя. Кождий том тої „Бібліотеки Сєнкевича" обіймати буде що найменше 10 аркушів друку на добрім папері і четким друком.

Пренумерату для Львова і цїлої Галичини принимає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a illustrowan-ого" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9,

та всї книгарнї і контори письм.

Пренумерата „Tygodnik-a illustrowan-ого" разом з додатками і премією виносить:

У Львові:		В Галичинї разом з пересилкою почтовою:	
Квартально	3 зр. 60 кр.	Квартально	3 зр. 75 кр.
Піврічно	7 „ 20 „	Піврічно	7 „ 50 „
Річно	14 „ 40 „	Річно	15 „

Числа оказові і проспекта даром висилає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a", Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).